

РЕШЕНИЕ

№ 21522

гр. София, 29.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

като разгледа дело номер **11945** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 и ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Делото е образувано по жалба на О. Е.,гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Р. Т., срещу Отказ за издаване на виза -Д, издаден въз основа на заявление №IST25027127V,подадено на 12.09.2025г.,от съветник-консул в Генералното консулство на Република България в И.,Република Т.–А. З.,на основание чл.10 ал.1 т.17 и т.23 ЗЧРБ.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона.Оспорва мотивите за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ и твърди липса на изложени конкретни фактически основания по тях.Счита, че отговаря на законовите изисквания за издаване на виза тип "D", вкл. при доказани цел и условия на пребиваването в Република България, при представяне на всички изискуеми документи за получаване на виза вид "D".Сочи, че е получил разрешение за работа в Р.България. Липсата на конкретни мотиви за отказа препятствала правото му на защита.Претендира се отмяна на акта и връщане на преписката на административния орган за издаване на виза.Твърди, че с него се засягат права и свободи,гарантирани от чл. 6 и чл.13 на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ).В о.с.з. жалбоподателят не се явява,не се представлява.

Ответникът-съветник-консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т.,не се явява,не се представлява.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление №25027127/12.09.2025г./л.9/жалбоподателят О. Е., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Р. Т. е подал в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., искане за издаване на виза тип "Д" с посочена причина за посещението-"работа". Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: трудов договор, сключен между жалбоподателя и „Моур Транспорт” ЕООД, копие от паспорт и др.

На 31.10.2025г. е постановен обжалваният отказ за издаване на виза „Д“ от съветник-консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т.. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено лицето: "представено е свидетелство за съдимост от 2024г. което е с изтекъл срок на валидност. Установени са явни разминавания в подписите положени от кандидата за виза в представените трудови договори". Отказа за издаване на виза е бил е връчен на жалбоподателят на 31.10.2025г./л.13 гръб/

По реда на чл.192 от ГПК по повод протоколно определение на съдът в о.с.з на 19.05.2026г. е докладвано становището на ДА“НС“, във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявлението за издаване на виза на О. Е.. Като становището рег.№1-9-28/18.02.2026г. на ДА“НС е приобщено, като доказателства по делото.

С определението за насрочване от 04.12.2025г. съдът е задължил ответника да представи в цялост административна преписка, като му е указал срок. Указанията са изпълнени частично, доколкото са представени доказателства за компетентността на органа издал обжалваният в настоящето производство административен акт и част от документите представени от жалбоподателят пред административния орган.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима. Процесният отказ за издаване на виза е връчен на жалбоподателят на 31.10.2025г./л.13/, а жалбата до съда е подадена на 14.11.2025г. Съдът приема, че жалбата срещу отказа е в срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4З ЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира за засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателят претендира засягане правото и закрепено в чл. 6 и чл.13 ЕКЗПЧ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и Заповед № 95-00-26/16.01.2025г.(л.34) на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза. Представена е заповед №6/13.03.2025г. на генерален консул на Р.България в [населено място] Р.Т. с която завеждащ консулската служба А. З. е упълномощен да издава визи./л.15/

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с приета с Постановление № 198 на Министерския съвет от 2011г., (обн., ДВ, бр. 55 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 60 от 2014 г., бр. 57 от 2015 г., бр. 5 и 27 от 2019 г., бр. 62 от 2021 г., бр. 36 от 2022г. и бр. 4 от 2025г.)/Наредбата/.Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение №7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законното основание за отказ. Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д" с цел „работа“, като е посочил адрес на пребиваване в [населено място] общ.Т..

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ които гласят следното:

-т.17-отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

-т. 23 е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От така посочените правни основания очевидно фактическите основания на постановеният отказ са свързани с документите представени от апликанта които не са оспорени от страната, както и обстоятелства, че чужденеца не доказва достоверно целта на заявеното пребиваване.

С оглед доказателства по делото настоящият състав приема, че административният орган не е обосновал извода си за наличие на обстоятелства по чл. 10, ал. 1, по т.17 и т. 23 от ЗЧРБ посочени в обжалвания административен акт.

Съгласно чл. 35 АПК, индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В случая завеждащ съветник-консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Р.Т. е издал обжалвания отказ без да стори това.

От изложените в мотивите на обжалвания отказ обстоятелства нито едно не може да бъде отнесено към хипотезите, предвидени в посочените т.17, т.23 от ал. 1 на чл. 10 от ЗЧРБ, според която се отказва издаване на виза, когато са налице документи с невярно, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Такива обстоятелства не се установяват и от приетите становища на началника на сектор "Миграция" при МВР и ДА "НС". В справка на агенцията/ДА "НС"/подробно е изследван въпроса относно дискриминационни условия относно обявата на работа, касаеща владението на чужд език, но обсъжданите обстоятелства са неотнормирани към издаване на процесния акт и не могат да послужат като мотиви. Също засегнати са

обстоятелства, касаещи истинността на документи по преписката, но не са посочени конкретно кои документи са неистински. От доказателствата по делото безспорно се установява, че лицето има разрешен достъп до пазара на труда в Р. България. Настоящият състав следва да посочи, че с компетентност да предоставя достъп до пазара на труда разполага Агенция по заетостта, която следи за спазване на специалните изисквания по чл. 7, ал. 1 и чл. 8, ал. 1 от ЗТМТМ, едно от които е и сключен трудов договор с местен работодател (чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ). Агенция по заетостта е предоставила становище за наличие на основание да предостави достъп до пазара на труда на жалбоподателя О. Е. по смисъла на чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, след проверка и спазване на изискванията на ЗТМТМ. За тези обстоятелства освен управителят на дружеството „Моур Транспорт“ ЕООД е бил уведомен и директора на дирекция консулски отношения при МВнР./л.12/В тази връзка настоящият състав следва да посочи, че обжалваният отказ е немотивиран като и че ТР№16/75г., на ОСГК на ВС допуска възможност фактическите основания за издаване на акта да са изложени и в други подготвителни документи по издаването му, но това не е направено в настоящият случай. Съдът намира за необходимо да отбележи, че представеното становище от ДА“НС“ не съставляват такъв "друг" документ по смисъла, вложен в ТР № 16/31.03.1975г. на ВС, ОСГК, който да може да замести мотивите към отказа. По отношение на изложеното в оспорения отказ за издаване на виза, касаещ валидността на представеното от апликанта свидетелство за съдимост в ЗЧРБ и посочената по-горе Наредба липсват норми, свързани със срока на валидност на отделни документи, които следва да бъдат депозираны от лицето което иска издаването на виза. Ако административният орган е констатирал в хода на производството по ЗЧРБ за издаване на виза на нередности по документите е следвало да укаже на апликанта, да ги отстрани в определен срок, след което да постанови своя административен акт, което не е било направено.

Съдът приема, че акта е немотивиран. Спазването на изискванията за форма на акта е от съществено значение, тъй като препятства както правото на защита на засегнатото от него лице, така и съдебния контрол за наличието на предвидените от материалния закон условия за отказ, поради което представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2 от АПК.

По изложените съображения, оспореният отказ за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен, като преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото на № IST25027127V /12.09.2025г. от О. Е. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д", при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се дължат разноски 10 лв. за държавна такса за образуване на делото ./л.22/

Административен съд София- град, I отделение, 34-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на О. Е., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Р. Т.,отказ за издаване на виза „Д“ от 31.10.2025г.,издаден въз основа на заявление № IST25027127V,от съветник-консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., на основание чл.10, ал.1 т.17 и т.23 ЗЧРБ.

ВРЪЩА делото като преписка на съветник-консул при Генерално консулство на Република България в [населено място],Република Т.,за ново разглеждане на подаденото от О. Е.,гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Р. Т.,заявление рег. № IST25027127V,подадено на 12.09.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид "Д"/,при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на О. Е.,гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Р. Т.,разноски по делото в размер на 5,11 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

съдия: